

še ju pokropí z blagoslovljeno vodo, kakor sta otroka prosila, predno sta se ločila od svojih dobrih roditeljev. In mati gre iz dóma, gre po svojih opravilih, a otroka se še nijsta izbudila, še vedno sladko počivata v svojej nedolžnosti, zibajóč se v prijetnih sladkih sanjah, ne vedóč, da je njíju skrbna mati užé nad njima izmolila svojo juterno molitev in ju iz doma odhajajoč izročila v varstvo dobrega Boga.

Dà, dà, otroci, presrečni ste v svojih mladih letih, in vselej mi solzé pritekó iz oči, kadar vas z večera slišim v posteljco hiteti, pevajóč: Moja glav'ca je zaspana, moja postéljca postlana. Ljubi angel váruh moj, mene varuj ti nocoj! — Oče! vi mi križ storite; mati! vi me pokropite, da prav lahko, sladko spim, blagoslov da vaš dobim. — Jutri hočem, zgodaj vstati, nečem zarje zalezati. Bog mi svojo daj pomóč; oče, mati, lahko noč!

— 6.

J u t r o.

Ko cerkvenik dan odzvoní in petelini z glasnim petjem nov dan napovedujejo, užé se prikaže na sinjem nebu rumena zárija, ki nam oznanja solnčni vzhód. Nebó postaja vedno lepše in svitlejše. Zdajci se pripelje solnce izza gór in razlije svoje svitle žarke po vsem nebu, da se nam vidi kakor goreče morje. In zlato solnce, podobno velikej žarečej krogli, se pomika bolj in bolj na sinje nebo, da objame vse stvari s svojo življenje razlivajočo gorkoto. Jutro je, in to je najlepši del dneva. Vsa narava se izbudi iz ponočnega spanja. Ljudje in živali se začnó gibati in hváliti Boga za prelepi novi dan. Vse je napolнено z novimi močmi, z novim življenjem. Krasne cvetličice, ki so malo poprej še svoje glavce imele povešene, kakor bi bile mrtve, dvigajo se zdaj k višku ter se stézajo k nebu, kakor bi hotele tudi one po svoje čestiti vse-mogočega stvarnika, dobrega Boga v nebesih. Po travi leží rósa, zbirajoč se v svitle kápljice, ki se v rumenih solnčnih žarkih blesté, kakor najlepší in najdraži biseri. Na polji se vzdigne skorjanček ter pevajóč plava daleč tjà gori v sinje nebó, da s svojim glasnim in prijetnim žvrgoljenjem zapoje jutranjo pesen neskončno modremu Stvarniku, ki tudi njega, ubogo živalco, varuje in hráni. A kaj storiš ti, človek, ki si najimenitnejše bitje in najimenitnejša stvar božja na zemlji! Ali se spominjaš tudi ti dobrot božjih in daruješ svojemu Stvarniku prvino vseh svojih misli, ko se izbudiš iz sladkega spanja? In kako vi, otroci? Ali hválite Boga za toliko lepote in toliko dobrot, ki je uživata takój z vsacim novim dnevom? Vsako mlado jutro je prelepa slika nežne mladine. Kakor je zjutraj vse nekako bolj veselo in gbično, tako je tudi srcé nežne mladine veselejše in občutljivejše nego li srcé ubožne starosti.

Pazi torej ljubo dete,
 Da se zgodaj izbudiš,
 Da najlepše dóbe dneva,
 Zárije ne zamudiš.
 Čisto kakor solnčni žarki
 V prsih bódi ti srcé,
 A iz srca naj zahvalne
 Pesni Stvarniku puhté.

Elisa Steinmetz-ova.